

forholdsregler mod en hvilken som helst anden stat, som obstruerede Sydvestafrikarådets arbejde.

Endelig skulle Sydvestafrika erklæres uafhængigt, så snart en lovgivende forsamling og ansvarlig regering var dannet, dog senest juni 1968.

Som det fremgår af de ovenfor omhandlede indlæg i debatten, måtte det afroasiatiske resolutionsforslag være uacceptabelt for såvel de vestlige og de kommunistiske som de latinamerikanske lande, men trods de ringe udsigter til at nå til et positivt resultat indledtes der konsultationer for at søge at finde frem til en fællesnævner. Danmark tog aktiv del i de vanskelige underhåndsdøftelser, der fandt sted mellem den afroasiatiske gruppe og visse vestlige lande samt mellem visse vestlige lande indbyrdes, i første række de nordiske og USA. Imidlertid viste det sig, at modsætningerne mellem de afroasiatiske krav og de vestlige synspunkter var så store, at der ikke kunne findes et grundlag for et kompromis.

Derimod lykkedes det efter lange forhandlinger for afroasiaterne og latinamerikanerne at nå til enighed om et resolutionsforslag, der blev fremlagt på 79 medlemsstaters vegne. Dette forslag byggede på det afroasiatiske forslag, men blev ændret på følgende væsentlige punkter:

- a) Rådet skal, før det tager til Sydvestafrika, forhandle med Sydafrika om overdragelsen af området.
- b) Henvisningen til, at Sydafrikas fortsatte tilstedeværelse udgør en aggressiv handling, samt opfordringen til sikkerhedsrådet om at iværksætte tvangsforanstaltninger i henhold til pagtens kapitel VII bortfaldt og erstattedes med en mindre vidtgående anmodning til sikkerhedsrådet om at tage alle nødvendige forholdsregler for at gøre det muligt for FN's Sydvestafrika-råd at udøve sine funktioner.
- c) Endelig bestemmes det, at Sydvestafrika-rådet skal gøre alt i sin magt for at muliggøre opnåelse af uafhængighed inden juni 1968.

Disse ændringer betyder i realiteten, at Sydvestafrika-rådet skal afgive en rapport til 22. generalforsamling om kontakten med Sydafrika, og at resolutionen næppe kan

danne basis for at bringe Sydvestafrikaspørgsmålet op i sikkerhedsrådet før tidligst 1968.

Disse indrømmelser fra afroasiaterne, der fortsat ikke gjorde resolutionsudkastet acceptabelt for de vestlige lande, var for de mere militante afrikanske lande som Algeriet og Mali for vidtgående, således at disse to lande ikke optrådte som medforslagsstillere til det nye resolutionsforslag. Fra Sovjetunionens og de øvrige kommunistiske landes side kunne man fortsat ikke acceptere den foreslåede FN-administration, ligesom indrømmelserne til latinamerikanerne fjernede forslaget yderligere fra de sovjetiske tanker.

Selv om der — atter med aktiv dansk deltagelse — udfoldedes store bestræbelser for i sidste øjeblik at opnå en tilnærmelse mellem det nye resolutionsforslag og de vestlige tanker, lå parternes synspunkter fortsat for langt fra hinanden til, at disse bestræbelser kunne lykkes. Generalforsamlingen vedtog herefter den 19. maj den afroasiatisk/latinamerikanske resolution (res. 2248) med 85 stemmer for og 2 imod (Sydafrika og Portugal), medens 30 afholdt sig fra at stemme (de vestlige og de kommunistiske lande samt Botswana og Malawi):

3. Da det ikke havde vist sig muligt at nå til enighed om sammensætningen af det i resolutionen forudsete *Sydvestafrika-råd* på 11 medlemmer eller om udpegelsen af en kommissær for området, udsattes afslutningen af 5. ekstraordinære samling først til den 6. juni og derefter igen til den 13. juni. På sidstnævnte dato vedtog generalforsamlingen, at Sydvestafrika-rådet skulle bestå af følgende medlemsstater: Chile, Colombia, Guyana, Indien, Indonesien, Jugoslavien, Nigeria, Pakistan, Tyrkiet, Den forenede arabiske Republik og Zambia. Samtidigt udnævntes vicegeneralsekretær Constantin Stavropoulos, FN's juridiske rådgiver, til fungerende FN-kommissær for Sydvestafrika.

Allerede som følge af Sydvestafrikarådets urepræsentative sammensætning skal man næppe forvente positive resultater af rådets forhandlinger med Sydafrika, og yderligere fremskridt i Sydvestafrikaspørgsmålet er der ikke udsigt til foreløbig, efter at der på den ekstraordinære samling opstod modsætningsforhold mellem afroasiater og